

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Únor 2016

Draní peří u nás doma

Taky máte pocit, že některé věci ve vašich vzpomínkách mají skoro pohádkový charakter? Že se vám zdá, jakoby to bylo úplně z jiného světa?

Jako dítě jsem draní peří zažil několikrát. Možná třikrát u omy (pro dálněvýchodní a dálněseverní turisty: oma je v dnešní češtině babička; další rozbor slova by byl už placený), kde nás – malých dětí bylo několik. Nejčastěji jsme se pohybovali pod několika sraženými stoly v tom „špíní“ – tedy v péřovém odpadu. Házeli jsme jím po sobě (nevzpomínám si, že by to někoho bolelo), prolézali opatrně kolem nohou starších žen, které draly a povídaly... Nikdo nás moc nekomandoval, nenapomínal, prostě ideální dětský svět. Je třeba ještě dodat: měli jsme navíc proti dnešním dětem tu výhodu, že výraz „alergie na peří“ patřil mezi neznámá slova.

Ono totiž při draní peří bylo zaručeno několik věcí (tedy alespoň u omy). Jelikož peří draly většinou starší ženy, bylo v místnosti vždycky příjemně teplo. Byla zaručená svačina – chléb, namazaný domácí játrovkou nebo se salámem a s dobrým čajem i pro děti, dále výše uvedená „podstolová“ volnost a nakonec atmosféra, kterou bych jako dítě neuměl definovat, ale uměl bych ji skoro jistě uchopit a obejmout. Aby peří moc nelítalo, neotevírala se okna. Vydýchaný vzduch nikomu moc nevadil a už vůbec ne nám dětem.

V rodném domě jsem zažil dvě draní peří. To první bylo dost podobné těm u příbuzných, a to i přesto, že jsem byl už o rok o dva starší. Ale více si vzpomínám na to druhé. To už mi věk nedovoloval se válet pod stolem, navíc jsem byl zapojen do samotného draní. Maminka tehdy v polední pauze podávala na stůl celý oběd. Vzpomněl jsem si, že posledně to byly domácí klobásky, dnes oběd. Pak jsem se na to mámy zeptal a ona mi řekla: „Myslíš, že bych někoho sehnala jen na svačinu s obyčejným chlebem?“

O nic nejde, jistě. Je to vývoj i naší životní úrovně. Dodnes nevím přesně, co tyhle akce s peřím znamenaly pro dotyčné hospodyňky, kolik lítání, shánění a možná i nervů s tím spojených musely snést a obětovat...

Draní peří nebudu znovu zavádět, ale na chvíli, kdy mám pouze obyčejný chléb, a objeví se ve mně náznak pohrdání, proč není na stole vybraná lahůdka, tak na takové chvíli si musím dát pozor! Proč? Protože – Mt 6,11.

BLAHOPŘÁNÍ

**V minulém měsíci oslavil Nedělníček
páté výročí svého vzniku.**

Každou první neděli v měsíci už netrpělivě čekáme na jeho nové číslo. Za jeho vznikem stojí spousta práce. V týdnu před jeho vydáním musí Marie Ohrálová připravit celý Nedělníček k tisku. V počítači zkompletovat všechny příspěvky a texty, dosadit fotografie. Všechno seřadit, zformovat, vytvořit celé vydání. Prostě spousta hodin u počítače, spousta mravenčí práce.

Pak přijde konec týdne a Marie s paní Květou Šelongovou jsou zavřeny v tiskárně. Vychytávají se poslední mouchy, tiskne se, seřazují se stránky, sešívá se a skládá, aby v sobotní podvečer mohlo být předáno všech 270 výtisků otci Pavlovi na faru, a tak mohly být v neděli přede mší svatou pro nás připraveny na stolečku.

Děkujeme otci Pavlovi, hlavní redaktorce Marii Ohrálové a Květoslavě Šelongové za jejich obětavou práci.

**Tak ti „NEDĚLNÍČKU“ přejeme,
abys i nadále přinášel radost a pohodu
do našich domovů.**

Věra a Karel Janošovi

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ÚNORU

**Sbírka NA OPRAVY – odvodnění a nová dlažba kolem kostela
sv. Martina – neděle 14.2.2016**

**Sbírka HALÉŘ SV. PETRA
– neděle 21.2.2016 – odesílá se v plné výši pro pastorační potřeby papeže**

Památká Panny Marie Lurdské 11. února

PŘED OBRAZEM PANNY MARIE

Tvé bílé ruce, matko, jsou
jak pevné lodě,
co nás i bouří přenesou
po vzduté vodě.

A oči tvé tmu prosvítí
jak hvězda jitřní,
co ptáci v listí ukrytí
vítají písní.

Tvůj plášť je domem bezpečným,
má modrou střechu -
kdykoli pod ni přijít smím
si pro útěchu.

POUTNÍ PÍSEŇ

Jsi krásná, nebes královno,
jsi jako lilie,
jsi jako růže rozvitá,
když rosu vypije.

Jsi bohatá jak osení
ve větru zvlněné
a jako samo slunce jsi
z bílého plamene.

A my před Tebou stojíme
a děkujeme Ti,
že se k nám skláníš. Skláníš se
jak matka k dítěti.

Na Svatém Hostýně se poutníci modlili za nemocného kněze Michala i otce biskupa

Na Svatém Hostýně byla v sobotu 30. 1. 2016 sloužena Poutní mše svatá, mimořádně živě přenášena televizí Noe.

Hlavním celebrantem bohoslužby, která začala v 11.15 hodin byl olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner. Poutníci se intenzivně modlili za dar zdraví pro vážně nemocného P. Michala Jadavana i otce biskupa Lobkowicze, který je od poloviny prosince v nemocnici.

P. Michal Jadavan, farní vikář v Odrách a kaplan pro mládež bíloveckého děkanátu, v těchto dnech bojuje s náhlým a velmi vážným onkologickým onemocněním. Spontánní reakcí věřících bylo uspořádání pouti na Svatý Hostýn, kde při mši svaté, sloužené olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem, prosili na přímluvu Panny Marie o jeho uzdravení.

„Jsem z toho hodně překvapený, ale zároveň nadšený. Modlili se nejen za mě, ale také za otce biskupa a další nemocné,“ uvedl otec Michal Jadavan, kterého v příštím týdnu čeká chemoterapie.

„Překvapilo mě, kolik lidí se za mě modlí. Jsem jim za to vděčný. Člověk teď nemá jinou šanci než se uzdravit,“ podotkl otec Michal, kterého ani po zjištění závažné diagnózy neopustila vnitřní radost.

„Na Svatý Hostýn Jsem nemohl jet. Mši svatou jsem sledoval v přímém přenosu v televizi,“ dodal.

K modlitbám za otce Michala se schází každou středu také studenti Biskupského gymnázia v Ostravě, kde kněz rovněž krátce působil. "K modlitbám za otce Michala se budeme scházet při tiché adoraci vždy ve středu přede mší svatou od 7.30 do 8.00 hodin a v pátek od 12.45 do 14.15; a také k modlitbě každou velkou přestávku (od 9.40 hod.). Rovněž je možné se spojit s mnoha dalšími v modlitbě růžence každý večer ve 21.00 hodin," uvedla ředitelka školy Jana Vylobová na školním webu."

Modlitba za otce Michala Jadavana

Je mohutnou zkušeností církve svěřovat naléhavé a lidsky nevyřešitelné záležitosti přímluvě člověka, který zemřel v pověsti svatosti a rozbíhá se proces jeho svatořečení, aby dobrý Bůh mohl skrze něho prokazovat svou přítomnost a působení. V souladu s úmyslem otce Michala prosíme o přímluvu P. Josefa Toufara, příkladného kněze a mučedníka komunistické totality.

**Ježíši, Dobrý pastýři,
děkujeme Ti za tvého služebníka Josefa Toufara.
Dlouhá léta trpělivě usiloval stát se Tvým knězem
a Tys mu dal sílu a své požehnání,
aby překonal řadu překážek i protivenství.
Stal se příkladným knězem,
kterému nescházela obětavost, pracovitost, sociální citění ani humor
Hledal Tvou vůli, nechal se jí vést
a inspiroval řadu následovníků v kněžství.
Pro svoji horlivou kněžskou činnost byl pronásledován,
brutálně trýzněn a umučen.
V děsivých podmínkách valdické cely zachoval věrnost Tvé církvi,
nezradil své vnitřní přesvědčení a vytrval ve víře a naději.
Tebe, jenž jsi řekl „vezmi svůj kříž a následuj mě“, prosíme:
dej nám téhož Ducha odvahy, statečnosti a vytrvalosti,
kterým jsi naplňoval svého služebníka Josefa Toufara,
abychom byli pevnější ve svědectví víry,
vytrvalejší v naději a dokonalejší v lásce.
Na přímluvu Panny Marie,
kterou Tvůj kněz Josef vzýval v hodinách svého mučení a umírání,
nám uděl milost brzkého blahořečení služebníka Josefa Toufara.
Proto Tě na jeho přímluvu naléhavě prosíme za našeho otce Michala:
daruj mu pevné a pokojné srdce a sílu ke snášení těžké nemoci.
Zpřetrhej všechna pouta zla,
v nichž si Boží Nepřítel činí nárok na své působení,
a svou láskou proměň všechno, co se Ti staví do cesty.
Svěřujeme se Tvé moudré dobrotě
a v souladu s ní Tě prosíme o milost uzdravení,
aby v síle Tvých zázraků mezi námi rostlo a upevňovalo se Tvé
království.
Neboť Ty žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého
po všechny věky věků. Amen.**

P. JOSEF TOUFAR (14. 7. 1902 – 25. 2. 1950)

Pocházel z obce Arnolec na Vysočině z rodiny hostinského a od dětství až do dospělosti tvrdě pracoval na poli. V osmi letech mu zemřela matka, v 26ti letech otec. Statek po něm převzal bratr, takže Josef mohl nastoupit ke studiu na gymnázium, aby naplnil velkou touhu stát se knězem. Přes všechny obtíže ve 33 letech odmaturoval a nastoupil do kněžského semináře v Hradci Králové. 29. 6. 1940 byl Josef Toufar vysvěcen na kněze. Na prmičním obrázku měl napsáno: „Za hlasem Tvým jsem, Pane, šel, dej sílu duši mé.“ Jeho prvním působištěm se stala obec Zahrádka (dnes zatopená přehradní nádrží).

Jako kněz vycházel do terénu za lidmi, oslovoval je, vypomáhal při žních, organizoval farní život. Byl autoritou, vlídným pedagogem, aktivizoval mládež, byl nablízku všem potřebným, zastával se lidí v nouzi. Probouzel v lidech víru a stavěl se proti nastupující komunistické diktatuře. Na nátlak komunistů byl ze Zahrádky přeložen do obce Číhošť. I tam spojoval lidi, oslovoval mládež a stal se uznávanou osobností.

11. 12. 1949 se během Toufarova kázání začal kývat křížek na svatostánku. Tato událost vyvolala pozdvižení a do Číhoště začalo putovat množství lidí.

28. ledna 1950 byl Toufar zatčen a tajně odvezen z fary. Během následujících 28 dní pak byl ve valdické věznici mučen a sadisticky ubíjen k smrti. Cílem bylo přinutit jej k doznání, že pohyb křížku sám zinscenoval. Protože jej komunisté chtěli zapojit do propagandistického snímku o vymyšleném zázraku, byl Toufar zmučený a s prasklým žaludečním vředem narychlo převezen do vládního sanatoria pod jménem Zouhar, kde však krátce po operaci zemřel. Jeho tělo bylo zahrabáno na dáblickém hřbitově do hromadného hrobu. Smrt komunisté nijak nezveřejnili, až na naléhání jeho neteře jí předali zbytek jeho osobních věcí čtyři roky po jeho smrti.

V roce 2013 byl dán souhlas s procesem jeho blahořečení. V 90. letech probíhaly neúspěšné snahy o nalezení Toufarova těla. Až 13. 11. 2014 bylo jeho tělo nalezeno a identifikováno a 12. 7. 2015 přeneseno do Číhoště a pohřbeno v místním kostele.

Pozn.: Obec Číhošť je geografickým středem České republiky. Symbolika, která mluví sama za sebe: účinný odkaz Josefa Toufara se může stát středobodem pro duchovní obnovu naší vlasti.

Když je Bůh se mnou, pak ať proti mně povstane celý svět. On to byl, který dodával sílu dávným mučedníkům, když umírali strašnou smrtí z rukou katů nebo v tlamách dravých šelem. On to byl, který nám dával útěchu a sílu v nesnázích, On to byl, který měl pro nás slova útěchy, když jsme se dívali do hrobu našich drahých. On to bude, do jehož otcovské náruče se zase jednou vrátíme.
(Z kázání P. Toufara v neděli 22. ledna 1950 v Číhošti)

POSELSTVÍ KNIHY ŽALMŮ – 2.část

Probud' se, má duše,
probud' se, citero a harfo....

Žl.57

Citerou oslavujte Hospodina, hrejte mu na desetistrunné harfě!

Zpívejte mu píseň novou,
dovedně sáhněte do strun, slavnostně je rozezvučte!

Žl.33

Úvaha nad těmito slovy z biblické Knihy Žalmů, která obsahuje poklad nejstarších a nejhlubších modliteb lidstva, nám napovídá, že harfa či citera jako strunné nástroje doprovázely odedávna zpěv člověka, když v modlitbě hovořil s Bohem. Právě dialog s Bohem pozvedá mluvenou řeč člověka do podoby písně, v níž každé mluvené slovo vzlétá, přijímá jakoby novou kvalitu vroucího a čistého tónu a melodie, protože hovořit s Bohem je děj. Dodává slovům vnitřní napětí, jásot i bázeň, rozechvění a inspiraci. Tato vnitřní potřeba modlitby stojí u kolébky veškerého umění. Poezie, zpěv i vznik hudebních nástrojů mají právě zde svůj původ. Ale kromě toho, že Hospodina oslavujeme citerou, harfou, nebo jinými hudebními nástroji, tedy nástroji, jež doprovázejí zpěv, vyjadřuje první výše citovaný Davidův verš cosi mnohem hlubšího: „Probud' se, **má duše**, probud' se, citero a harfo!“

Není právě naše duše oním nástrojem všech nástrojů, kde jako na harfě je mnoho strun různé výšky či barvy tónů, které v nás různě zvučí a přitom souzní v akordech? Ptejme se, zda vůbec známe tento nástroj své duše, ladění jednotlivých strun ve vlastním nitru. Slovo „nástroj“ je běžným pojmem v našem životě a můžeme si pod ním vybavit množství předmětů, jež člověk využívá k rozmanitým účelům. Dá se říci, že nástrojů, které člověk vynalezl, zdokonalil a jež používá během tisíciletí, je nesčetně mnoho. Mezi nimi hrají svou roli hudební instrumenty, zvláštní prostředky k vyjádření krásy a vnitřního stavu. V Bibli se už v dávném starověku o nich hovoří právě v souvislosti s modlitbou žalmů.

Svatý František z Assisi nám napovídá. Můžeme opakovat po něm jeho prosbu: „*Učiň mne, Pane, nástrojem! Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje, abych přinášel lásku, kde je nenávisť, odpuštění, kde je urážka, jednotu, kde je nesvornost, víru, kde je pochybnost, pravdu, kde je blud*“

Přijměme jeho metaforu i pro toto naše téma. Cožpak není každý člověk stvořen, aby se stal nástrojem k oslavě Boží jako ona mnohostrunná harfa či loutna nebo citera? Je ovšem otázka, zda se opravdu chci stát nástrojem hodným oslavy Boží, a nikoli nástrojem rozladěným, neudržovaným, s jakým si sám nevím rady.

Známe různé hudební nástroje. I jejich údržba je různá. Např. varhany se ladí jednou za několik let a jde o nákladnou a zdlouhavou práci. Klavír se dává naladit přibližně jednou za rok, zatímco houslista musí doladovat svůj nástroj i několikrát během jednoho koncertu.

Pokud zkoumáme sami sebe, víme, že i nástroj naší duše podléhá změnám, mění náladu, snadno a rychle se rozladí, těžko udržuje čisté ladění. Jak málo stačí, aby se v lidském nitru objevily falešné, rušivé, únikové tóny a disharmonie. Stejně jako u hudebních nástrojů mohou být také v lidské duši duchovní struny povolené, nebo naopak přetažené. Asi už tušíme, o co jde. Povolená struna znamená, že člověk žije bez motivace a živé víry, že spíše živoří kdesi „dole,“ hluboko pod své možnosti. Povolená struna nezní skoro vůbec nebo vydává naprosto nevýrazný, mrtvý zvuk. Přetažená struna znamená naopak nepřiměřené vnitřní napětí, křečovitost, též nežádoucí stav, kdy vše v nás i kolem nás doslova „skřípe.“ Výraz „jsem přetažený“ slyšíme dosti často kolem sebe a víme, co znamená.

Všimněme si, jak Tvůrce vybavil své tvory, tedy nás lidi, k tomu, aby se komunikace mezi Ním a námi mohla plně rozvinout. Pokusme se alespoň stručně objevit a pojmenovat určité struny v naší duši, ve vlastním srdci, které máme umět správně rozpoznat a rozeznít.

Základní strunou v našem duševním nástroji – v našem nitru je struna lásky a podle ní ladíme všechny struny ostatní. Příště si o tom povíme více.

Z knížky Josefa Hrdličky-Úvahy nad žalmy vybrala a upravila

av

K tobě pozvedám svou duši,
Hospodine, můj Bože,
vleče důvěřuji, káž nejsem zahanben,
ať nade mnou nejasají
moji nepřátelé.
Ukaž mi své cesty, Hospodine,
a pouč mě o svých stezkách.
Veď mě ve své pravdě a uč mě,
neboť ty jsi Bůh, můj spasitel,
nepřestávám v tebe důvěřovat.
Rozpomeň se, Hospodine,
na své slitování,
na své milosrdenství,
které trvá věčně.
Nemysli na hříchy mého miáči,
na má provinění.
pamatuj na mě ve svém
milosrdenství
pro svou dobrotivost, Hospodine!

Světci - více, či méně známí

sv. Faustin a Jovita

kněz a jáhen, mučedníci

Připomínka 15. února

Atributy: Kněžský oděv, x lvi, meč

ŽIVOTOPIS: Dva bratři, z nichž jeden se stal v době pronásledování knězem a druhý jáhnem. Svůj život naplnili horlivou službou, pro kterou byli zajati, vydávali svědectví v cirku a byli sťati mečem.

VE SLUŽBĚ BOHU I LIDEM

Narodili se a žili v lombardském městě Brescii v severní části Itálie. Byli rodnými bratry s dobrou křesťanskou výchovou v rodině.

Za pronásledování císařem Hadriánem, když jeho náměstek Italik přišel stíhat křesťany v Brescii a okolí, se oba bratři podle legendy vyznamenávali v povzbuzování a v pomoci dalším křesťanům.

Pro jejich horlivost a touhu sloužit Bohu i lidem, je biskup brescijské diecéze připravil na kněžství. Staršího Faustina vysvětil na kněze, mladšího Jovitu na jáhna. Jejich aktivní činnost neušla pozornosti pronásledovatelů, kteří je nakonec zajali a předvedli před samotného císaře. Ten je chtěl zprvu přesvědčit, aby obětovali modlám. Protože se od své víry nedali odradit, poručil, aby byli v cirku roztrháni dravou zvěří. Dva lvi, kteří je měli roztrhat, prý u jejich nohou zkrotli. Podobně i další šelmy. Náhradním způsobem jejich smrti mělo být upálení, ale oni z ohně vyšli bez pohromy a mnozí pro jejich neporušitelnost uvěřili. Soudce pak nařídil mučit je hladem. Jejich poprava byla nakonec uskutečněna mečem.

Také my všichni jsme křtem sv. povoláni ke službě Bohu i lidem, byli jsme přivtěleni ke Kristu a přijali jsme účast na všeobecném kněžství.

Druhý vatikánský koncil LG 11 i katechismus říkají:

"Křestní znamení uschopňuje i zavazuje věřící, aby sloužili Bohu živou účastí na svaté liturgii církve a aby vykonávali své křestní kněžství svědectvím svatého života a činorodou láskou." (KKC 1273) To měli za samozřejmé dnešní světci, protože podle toho žili v nesrovnatelně těžších podmínkách než máme my. To by nás mělo vést nejen k vážné úvaze, ale i k životu služby a k myšlenkám na věčnost.

sv. Juliána

panna a mučednice

Připomínka 16. února

ŽIVOTOPIS:

Pocházela ze vznešené nicomedijské rodiny. Filosofie ani staré báje ji o dobrou pohanství nepřesvědčily, stala se křesťankou. Otec ji nutil do sňatku s pohanem, ale ona kvůli Kristu odmítla. Byla proto krutě mučena a nakonec s'tata.

OD "LÁSKY" K NENÁVISTI

Narodila se bohatým pohanským rodičům v Nicomédii, na území dnešního Turecka. Byla nadaná a jak dospívala, toužila stále víc po vědění a pravdě. Odvrátila se od bůžků a stala se křesťankou.

Její otec ji však přislíbil pohanskému mladíku Eleusiovi. Manželství se mělo uskutečnit v jejích 18 letech. Juliána se dávno předem zasnoubila Kristu a bojovala mezi svým rozhodnutím a poslušností vůči rodičům. Otec ji nutil do sňatku s pohanem Eleusiem, ona však trvala na tom, že jen v Kristu je manželství posvátným a milostiplným svazkem dvou srdcí a že mu podá ruku jen tehdy, očistí-li a posvětlí-li tuto pozemskou lásku vírou v Krista. Eleusius se jejím požadavkem cítil velice pobouřen ač tvrdil, že ji miluje, ale záhy se jeho náklonnost k ní změnila v zuřivou nenávist.

Otec chtěl vězením zlomit její názor a Eleusius, který se dle legendy stal městským prefektem, ji obžaloval jako tvrdohlavou křesťanku a nařídil její mučení. Snad to bylo za vlády Maximina Dazy, který křesťany na východě krutě pronásledoval. Juliána byla bičována, pálena pochodněmi i mučena hladem. Jsou uváděna i další muka končící politím tekutým olovem a stětím mečem.

Juliánin názor na manželství by měl být vlastní všem mladým křesťanům. Od nepravé lásky k nenávisti je velice blízko i dnes. Je proto velmi důležité, aby se snoubenci dobře poznali a rozuměli si zvláště po duchovní stránce, aby byli schopni vytvářet jednotu a v případě neshod se vždy i usmířit.

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

VĚŘ ŽIVOTU A UVIDÍŠ

Byl jeden král. Nebyl právě moudrý král, ale jeho opravdové pozhénání byl jeho rádce. Rádce byl velmi moudrý, král už tolik ne. Ale byl dost moudrý na to, aby věděl, že má moudrého rádce.

Všude, kde šel král, rádce šel s ním. Všude. Zdálo se, rádce má na věci vždy pozitivní pohled. Cokoliv se stalo, rádce řekl: „To není zlé, můj pane.“ A král tomu věřil.

Tak se stalo, že jednoho rána král vstal z postele a obouval si své královské bačkory na mramorové podlaze. Uklouzla a dopadl na svůj loket, ...otevřená zlomenina. Au! Cítí obrovskou bolest. Áááá! Byl to buclatý chlapík, Celý palác slyší jeho křik. Áááá! Na to zakřičel první větu, dokonce dříve, než „Královno“ zakřičel: „Rádce!“

Rádce okamžitě přispěchal: „Můj pane, co se stalo?“

„Áááá! Podívej se, co se mi stalo s rukou!“

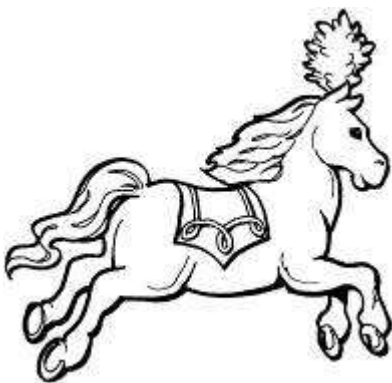
„Copak se stalo?“

„Pročpak se mi to stalo, pročpak se to stalo?“ běduje král.

Rádce se zahleděl a pravil: „To je dobře, můj pane.“

Král byl velmi rozčilený. Praví: „Jak můžeš něco takového říct? Podívej jak moc to bolí! Jak můžeš něco takového...Běž ode mě pryč.“ Byl velmi rozzlobený. Zavolal: „Stráže, stráže! Odved'te ho pryč!“ Strážní vzali rádce a odvedli ho po schodech dolů, do žaláře, kde ho zamknuli. Chudák rádce se posadil a je tam.

Král zůstává nyní v posteli, na nějaký čas nemůže nikam jít. Příliš ho to bolí a má ovázanou ruku.

Nuže uplynul týden a král už nemohl vydržet jen tak tam sedět a čekat na uzdravení. Jednoho rána se probudil a cítil se mnohem lépe. Řekl si: „Teď si musím dopřát trochu čerstvého vzduchu.“ Měl chuť projet se na koni, což strašně miloval.

Zavolal, aby mu přivedli královského koně. Osedlali, jeho oblíbeného bělouše. Král si oblékl své roucho, přivedli ho k jeho koni a on nasedl.

A v ten moment:

„Plác! bugudup, bugudup, bugudup....“

Řítí se na koni a nesmírně si to užívá: „Nádhera!“

Zatím co rádce sedí v žaláři.

Král uhání a vydává se na velmi dlouhou cestu. Právě dnes se cítí dobře, nechce jen tak zastavit a tak uhání: „bugudup, bugudup, bugudup....“ až dorazí na hranici svého vlastního království, což si vůbec neuvědomil, a je v neznámé zemi.

U cesty vidí bílého jelena. Je okouzlen: „Ach!“ Zpomalí koně: „klop, klop, klop.“ Pozoruje toho jelena, ale přehlédne větev stromu: klop, klop, klop, bum, a spadl z koně.

V mžiku je zajat kmenem kanibalů. Je zajat, zajali krále „Óóó!“ a vracejí se s ním do vesnice. Král je vyděšený, je mu jasné, kdo ho zajal, že to jsou kanibalové.

Vracejí se s kořistí zpět do vesnice. Už poslali zprávu: „Máme špekouna,“ s začínají bubnovat: „pudum, pududumpum, pudum, pududumpu,“ a tancují.

Už se chystá veliký oheň pro velikého krále. Na chvíli ho zavřeli do jakési místnosti a probíhá veliká oslava.

Král je pochopitelně naprosto vyděšen. Dívá se skrze škvíru ve zdi chýše a vidí, jak připravují obrovskou rožnici jehlu.

„Ne, ne, ne!“ Je opravdu zděšen. Teď přišel ten okamžik, přišli si pro něj. Tahají ho ven: „Nééééé!“ Vedou ho k ohni. Je to pro něj nejděsivější okamžik v životě.

V poslední minutě, když se ho chystají vhodit do ohně, jak ho táhnou, svlékl se mu rukáv. Všichni spatřili krvavý loket.

A najednou: „pudum, pududumpum, pud.....ticho, vše ustálo a dívají se. Všichni vzdechli: „Aáách...“ Veliké zklamání. Není dokonalý, nemůžeme ho obětovat. Jsou z toho velmi smutní, on vypadá tak šťavnatě.

Král kouká, co se děje.

Vysadili ho na hřbet koně, plácli ho a ten s králem uhání „bugudup, bugudup, bugudup....“

Král se ho pevně drží, je naprosto traumatizován tím zážitkem. Jede, jede, jede, až se opět octne ve svém království. Je vyčerpán. Sundali ho z koně. „Ó, vaše výsosti, co se stalo?“ ptají se ho.

Odvedli ho do jeho komnaty a on naprosto zkolaboval. Když se probral, tehdy začal přemýšlet, jak veliké měl štěstí.

Vzpomněl si na rádcova slova: „To je dobře, můj pane.“

A pak si vzpomněl na rádce: „Můj rádce! Je ve vězení celou dobu! Nevinný!“

Okamžitě chce sám běžet do žaláře: „Rychle mě tam zaveďte, musím vidět svého rádce!“ Vzal krále dolů a otevřeli mu dveře žaláře. Rádce tam jen tak sedí.

„Ó, rádče, rádče!“, volal král.

„Ó, můj pane, vaše výsosti!“

„Ó, co jsem to provedl, co jsem to jen provedl!“

„Copak se děje, pane?“

Král praví: „Jsi tak hodný, jsi můj nejlepší rádce. Víš před týdnem jsem si zranil svou ruku, řekl jsi, že je to dobře a já byl na tebe tolik nahněvaný....že jsem to nevěděl.“

A král mu vyprávěl celou příhodu:

„Podívej, nakonec to pro mě dobře dopadlo. Ale ty, ty jsi byl zavřený ve vězení. Jakým způsobem to bylo dobré pro tebe? V mém případě to bylo dobře, ale co ty?“

Rádce se na chvíli zamyslel a praví: „Nuže, můj pane, vždy jsem po tvém boku. Takže, když sis vyjel na koni, ať už bys jel kamkoliv, byl bych tam s tebou. Zajali by nás oba. A když by viděli, že nemůžou obětovat tebe, obětovali by mne. Takže bylo to pro mě dobré, že jsem byl tady.“

Nikdy nevíte, jak se věci vyvinou. Někdy děláme unáhlené závěry: „Ó, tohle je tak zlé... buďte však zticha, a čekejte.“

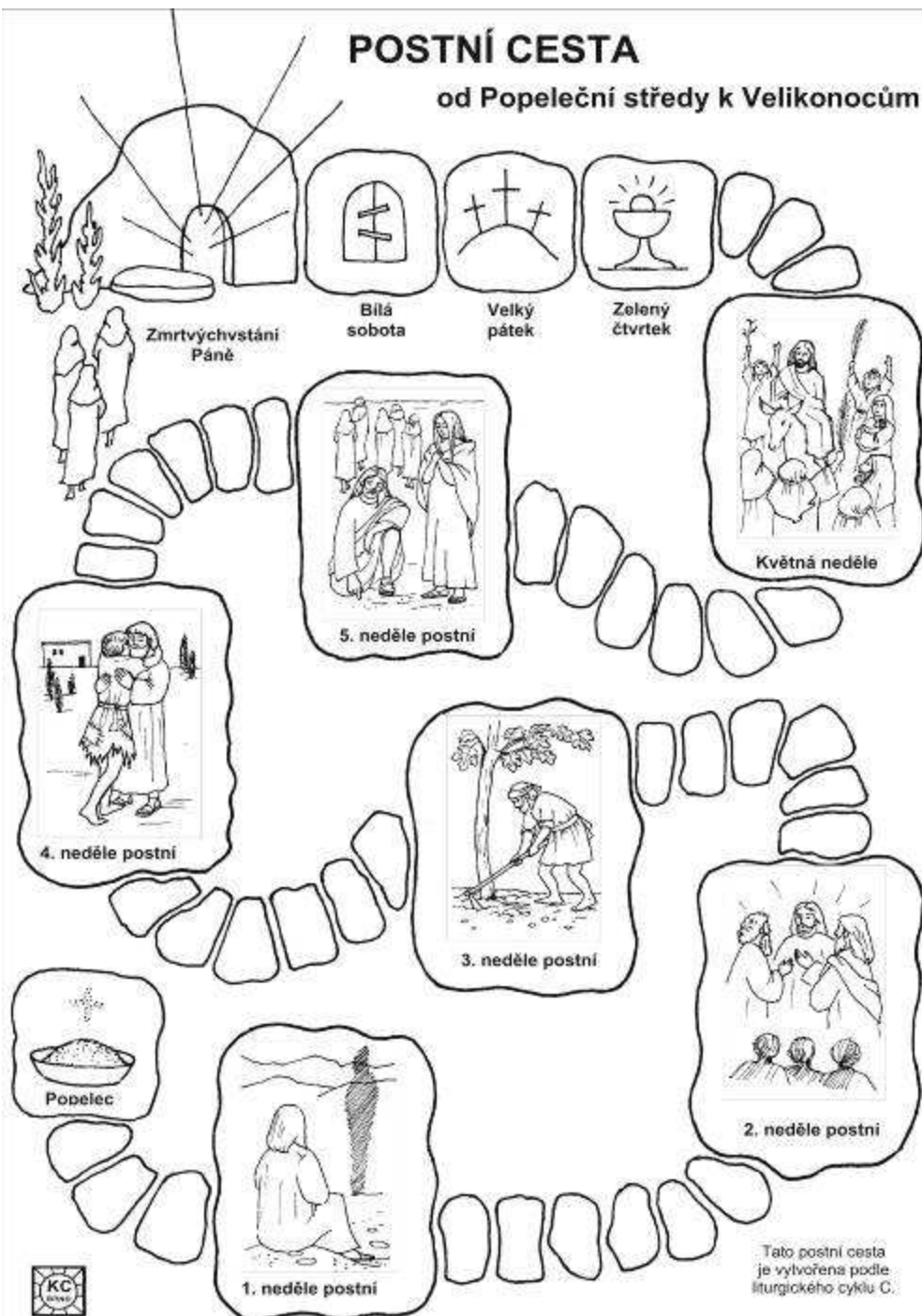
Věřte životu a uvidíte. Čím víc jste tiší, tím více vidíte věci takové, jaké opravdu jsou. A když uvidíte věci takové jaké jsou, vaše srdce bude plné vděčnosti a díky tomu zmodříte. Mysl vždy reaguje unáhleně. Vždy příliš rychle vynáší soudy a vždy věci překrucuje. Tak že to, někdy vypadá, že je to v životě náročné.

Pokud zůstanete tiší, vaše mysl se otevře a bude fungovat jiným způsobem. Začnete vidět krásu, kterou byste neoceníli, kdybyste byli v lepší situaci.

Nevíte, jak se věci vyvinou, proto nedělejte předčasné závěry.

POSTNÍ CESTA

od Popeleční středy k Velikonocům

PRO ZASMÁNÍ

Tak jsem ti udělal radost, mami. Už mi nemusíš chodit otevírat dveře.

Zubař sděluje pacientovi: „Ty zuby musí ven...“
„Tak jo, pane doktore,“ odpovídá pacient a zvedá se z křesla,
„ a já jdu pro jistotu s nimi!“

Pan Novák se hádá s výpravčím:
"Na co jsou jízdni řady, když podle nich nejezdíte!!!"
"A na co bychom měli čekárny," povídá výpravčí.

Je lékařsky dokázané, že pivo obsahuje vitamín B.
Když vypiješ jedno pivo –to je vitamín B1,
když vypiješ dvě piva - to je vitamín B2,
6 piv =B6...12 piv = B1
a když vypiješ celý soudek... to je už B - Komplex!

Kočka k praseti: „Já vím, co z tebe bude, až vyrosteš!“
„Tys četla můj horoskop?“ „Ne, kuchařku!“

Dětem - Najdi 5 rozdílů.

!!! SOUTĚŽ !!!

DOPLŇOVAČKA - Tajenka skrývá citát z knihy „Řekli svatí a to platí.“

Existují dva druhy (...tajenka...): dávání a odpouštění. Dávání toho, co dobrého jsi získal, a odpouštění toho, co zlého jsi vytrpěl. sv. Augustin

1	K			
2	K			
3	K			
4	K			
5	K			
6	K			
7	K			

1. vrchní části stébel obilí
2. Velikán
3. obtížný hmyz
4. geometrický tvar
5. kabát ze zvířecí kůže
6. nádoba k zalévání
7. velké myši

Své odpovědi vhod'te do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 28. února !!!

Tajenka minulé doplňovačky zní „**ŘEKLI SVATÍ**“. Z 13. správných odpovědí, (7 z D .Benešova, 6 ze Zábřehu, 10 v krabičce a 3 elektronicky) vylosoval pan farář tyto výherce: **1. cena** – andělský kalendář 2016,

Erik Jordán, 4 třída, Dolní Benešov; **2. cena** - biblické karty - Lukáš Vinárek 9. let; Zábřeh **3. cena** – modlitební kostka - **Jana Prchalová** 11 let - Dolní Benešov

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

ROZPIS ÚKLIDU V KOSTELE - 1. čtvrtletí 2016

20.02.: ŠTADLEROVÁ Krista
 NOVÁKOVÁ Marta
 ŠVANČAROVÁ Brigita
 HUDECZKOVÁ Monika
 PRCHALOVÁ Jana
 REJOVÁ Růžena

27.02.: HARAZIMOVÁ Karin
 HLUBKOVÁ Eva
 LIŠKOVÁ Lenka
 TILLECZKOVÁ Hana
 VAVŘÍNKOVÁ Iveta
 BARÁNKOVÁ Monika

05.03.: HLUBKOVÁ Marie
 MURCKOVÁ Miluše
 MURCKOVÁ Eva
 WECZERKOVÁ Leandra
 HARAZIMOVÁ Hilda

12.03.: KADRILIAKOVÁ Inge
 KICHNEROVÁ Edeltraud
 NOVÁKOVÁ Irena
 MAGEROVÁ Heda
 DOMBKOVÁ Eva

19.03.: FOJTÍKOVÁ Emilie
 PRCHALOVÁ Adlgunda
 ONDERKOVÁ Marie
 GAIDEČKOVÁ Helena
 POSTULKOVÁ Ilona
 NĚMCOVÁ Marie

02.04.: MAZALOVÁ Alena
 VALENTOVÁ Marta
 KOCUROVÁ Marie
 BIELÁKOVÁ Kristina
 STEFFKOVÁ Anna
 BUHLOVÁ Magdaléna

09.04.: MALCHARKOVÁ Jana
 BUHLOVÁ Anna
 HAVLÍKOVÁ Pavla
 KOLARÍKOVÁ Jana
 TULACHOVÁ Jiřina
 KOZELKOVÁ Jindřiška
 PROKSCHOVÁ Kristina

16.04.: ŠEBESTÍKOVÁ Krista
 PORUBOVÁ Helena
 DIEHLOVÁ Liana
 SABAŠOVÁ Anna
 THIEMLOVÁ Anna
 KUPKOVÁ Anna

23.04.: BILÍKOVÁ Marcela
 SCHMIEDHAMEROVÁ Marcela
 SOVÍKOVÁ Marie
 PAVLENKOVÁ Hana
 FAIKOVÁ Jana
 FAIKOVÁ Renáta

30.04.: VOJVODOVÁ Karla
 POSTULKOVÁ Magdaléna
 KOCUROVÁ Růžena
 DEMBKOVÁ Květa
 FUCHSOVÁ Anna
 HALFAROVÁ Kristina

07.05.: BÍLÁ Marie
 KOZLOVSKÁ Angela
 DLOUHÁ Alena
 DUDOVÁ Věra
 GREGOROVÁ Jaroslava
 KALUŽOVÁ Jana
 PRASKOVÁ Andrea

14.05.: KUBÍKOVÁ Terezie
 KUCHAROVÁ Lucie
 KUBÍKOVÁ Michaela
 JANEČKOVÁ Magda
 HOLEČKOVÁ Jana
 KARASOVÁ Eva

21.05.: MOHYLOVÁ Eva
 PAVLENKOVÁ Dagmar
 VAVŘÍNKOVÁ Ludmila
 HOLEČKOVÁ Adolfina
 KUBÍNOVÁ Štěpánka
 BENEŠOVÁ Eva

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na únor 2016

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	8.2.	17.30	Za Jiřího Galíčka, sestru a dvoje rodiče	
Út	9.2.	6.30		
St	10.2.	17.30	Za + Petra Vinárka – měsíční	
Čt	11.2.	17.30	Za Marii Chřibkovou a manžela	
Pá	12.2.	Záb 17.30		
So	13.2.	11.30	Postní duchovní obnova – Za živé a + farníky	
Ne	14.2.	7.00		
Ne	14.2.	Záb 8.30	Za dvoje + rodiče a duše v očistci	
Ne	14.2.	10.00	Za + Elišku Jiříkovou (nedož 90 let), za + manžela a syna	
Po	15.2.	17.30	Na poděkování P.Bohu za dar zdraví a za + rodiče z obou stran	
Út	16.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	17.2.	17.30	Za + Martu Kušnierovou – měsíční	
Čt	18.2.	17.30		
Pá	19.2.	Záb 17.30		
So	20.2.	7.00		
Ne	21.2.	7.00	Za + Josefa Mottla, rodiče a sourozence	
Ne	21.2.	Záb 8.30		
Ne	21.2.	10.00		
Po	22.2.	17.30		
Út	23.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	24.2.	17.30		
Čt	25.2.	17.30	Na poděkování P.Bohu za 75 let života, za živou rodinu a rodiče..	
Pá	26.2.	Záb 17.30	Za + rodiče Kozlovy a Otipkovy, za živou a + rodinu	
So	27.2.	9.00	Za nemocné naší farnosti (pomazání nemocných v kostele)	
So	27.2.	ČK 16.00	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti, za + manžela, zetě,....	
Ne	28.2.	7.00	Za + Josefa Michalíka, otce a + přibuzenstvo	
Ne	28.2.	Záb 8.30		
Ne	28.2.	10.00		
Po	29.2.	17.30		
Út	1.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	2.3.	17.30		
Čt	3.3.	17.30	Za + Josefa Dombka, dvoje rodiče a přízeň	
Pá	4.3.	6.30		
Pá	4.3.	Záb 17.30	Za dvoje + rodiče, přízeň a za živou rodinu	
So	5.3.	7.00	Za + manžela, rodiče z obou stran, švagrovou a za živé rodiny	
Ne	6.3.	7.00		
Ne	6.3.	Záb 8.30	Za Arnošta Hlubka, manželku, dvoje rodiče a duše v očistci	
Ne	6.3.	10.00	Za členy Živého růžence	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

PŘÍPRAVA K BIŘMOVÁNÍ - ÚNOR

Další příprava k biřmování se uskuteční v **pátek 19.2.2016**
v **18.30 ve Farním sále.**

**At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.**

Postní duchovní obnova na téma: „Bud'te milosrdní jako váš Otec“.

**Zveme vás na postní duchovní
obnovu, která se uskuteční
v sobotu 13. února 2016
ve farním sále
a v kostele sv. Martina
v Dolním Benešově.**

**Duchovní obnovu povede
P. ThLic. Petr Smolek**

Program Postní duchovní obnovy:

09.00 hod.	– zahájení a modlitba Bolestného růžence (kostel)
09.30 – 10.15	– první povídání (Farní sál)
10.30 – 11.15	– druhé povídání (Farní sál)
11.30	– mše svatá (kostel)
12.15 – 13.15	– přestávka na oběd
13.15 – 13.45	– třetí povídání, případné dotazy
a odpolední káva (Farní sál)
14.00	– adorace a zakončení (kostel)

**K účasti na Duchovní obnově se, prosím, запиšte na
přihlašovací arch v kostele (na stolku pod kůrem).
Zapisujte se, prosím, do čtvrtku 11. 2. 2016!!!**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelky 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář a Marie Ohrálová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek **Zapsáno do evidence periodického tisku
ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E 19917